

Arrest

nr. 166 105 van 20 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. LANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 juni 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgisch onderdaan.

1.2 Op 3 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 9 december 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.06.2015 werd ingediend door:

(…) Nationaliteit: Kameroen (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie’.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

*- akte van oprichting en statuten dd. 28.11.2014 van de vennootschap ‘A(…) R(…)’ waaruit blijkt dat de referentiepersoon, samen met een derde, een ‘gewone commanditaire vennootschap’ heeft opgericht
- ‘historiek van financiële transacties’ (22.05.2015 - 31.07.2015) waaruit blijkt dat in deze periode 7 maal een storting ontving vanwege de vennootschap ‘A(…) R(…)’ met als vermelding ‘loon’ of ‘voorschot loon’*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij inkomsten heeft uit zijn zelfstandige beroepsactiviteit. Aangezien uit de beschikbare informatie niet blijkt of deze uitbetaalde bedragen nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen (sociale lasten, …) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Er werden geen overige documenten voorgelegd (aanslagbiljet belastingen, …).

Bovendien, gelet dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de zelfstandige activiteit van betrokkene zeer recent (zijnde op 28.11.2014) werd opgestart, en op het ontbreken van bijkomende officiële documenten waaruit blijkt of de zelfstandige activiteit voldoende inkomsten genereert om de referentiepersoon daadwerkelijk maandelijks deze som uit te betalen, is ook de stabiliteit en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen niet afdoende bewezen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. (…)

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (…)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekende partij meent dat verweerster aan haar materiële motiveringsplicht is tekort geschoten.

Er kan dienaangaande worden verwezen naar art. 62 Vreemdelingenwet dat bepaalt dat (...) en de artikelen 2 (...) en 3 (...) van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers is aan voormeld beginsel van behoorlijk bestuur pas voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing, afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant is (R.v.St., nr. 53.583, 07 juni 1995, Rev.dr.étr., 1995, 326) of nog, duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend is. (R.v.St., nr. 42.199, 08 maart 1993, R.A.C.E., 1993 ; R.v.St., nr. 55.056, 07 september 1995, Rev.dr.étr., 1996, 249)

Er is duidelijk sprake van machtsoverschrijding en/of machtsafwending bij de weigeringsbeslissing van verweerster. Verzoekende partij werd nooit uitgenodigd om haar aanvraag te actualiseren.

De motivering van verweerster is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig noch volledig.”

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekende partij meent ook dat verweerster aan de beginselen van behoorlijk bestuur is tekort geschoten en meer in het bijzonder het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij werd nooit uitgenodigd om haar aanvraag te actualiseren. Nochtans kon verweerster dit éénvoudig hebben gemeld waarna verzoekende partij bijkomende gegevens zou hebben verschaft.

De invulling van de wettelijke vereisten werden zeer restrictief beoordeeld door verweerster, zonder acht te slaan op de feitelijke en juridische moeilijkheden om het bewijs van een relatie te bewijzen.”

In een vierde middel voert de verzoekende partij een “verkeerde toepassing vereisten” van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aan.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster zocht werk en heeft op 30/09/2015 een arbeidscontract met VZW P(...) DIENSTENCHEQUES gesloten en waaruit zij een maandelijks arbeidsinkomen genereert. (stukken 6 en 7)

De referentiepersoon H(...) heeft als bewijs van zijn bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd :

- *Akte van oprichting en statuten dd. 28/11/2014 van de vennootschap A(...) R(...) met bouwactiviteiten en waaruit blijkt dat hij mede-oprichter en aandeelhoudende, behorende vennoot is.*
- *Een historiek van financiële transacties met ontvangen vergoedingen aan loon van die vennootschap, voor een bedrag van 19.500,00 EUR over een periode van 9 weken van 22/05/2015 tot 31/07/2015.*

Niettemin argumenteert verweerster dat ‘ uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen “. Inderdaad, de referentiepersoon heeft een zelfstandigenstatuut en moet kwartaalbijdragen aan sociale lasten betalen. Maar als beginnende zelfstandige (eerste jaar) bedragen deze bijdragen het wettelijke minimum per kwartaal.

De referentiepersoon houdt aldus nog afdoende netto-inkomen over. Hij heeft ook aandelen in kwestieuze vennootschap en in de loop van 2016 zal een eerste dividenduitkering gebeuren, temeer er winst wordt gemaakt.

Er werd geen aanslagbiljet voorgelegd omdat dit enkel betrekking had op de inkomsten in 2013 door de referentiepersoon ontvangen (toen hij zonder inkomen zat). Op heden kan nog geen aanslagbiljet voor de inkomsten uit 2014 worden voorgelegd omdat dit nog niet werd uitgestuurd door FOD FINANCIEN. Van zodra dit zal zijn ontvangen, zal verzoekende partij het document in de debatten brengen.

De referentiepersoon legt thans wel aanvullende overzichten voor van ontvangen vergoedingen van de vennootschap A(...) R(...) en waaruit een afdoende inkomen blijkt zoals vereist door de wet. (stukken 9)

Er kan ook nog geen jaarrekening van de jonge vennootschap worden voorgelegd (nog niet neergelegd) maar dit zal in de loop van de procedure wel nog worden medegedeeld."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste, tweede en vierde middel samen behandeld.

3.1.2 Daar waar de verzoekende partij in het kader van het eerste middel machtsoverschrijding en/of machtsafwending aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke wijze het gegeven dat zij nooit uitgenodigd zou zijn geweest om haar aanvraag te actualiseren, uitstaans zou hebben met machtsoverschrijding – het zich aanmatigen van een bevoegdheid die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen – of met machtsafwending – het gebruiken van een door de wet met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang verleende bevoegdheid om een ander doel na te streven, wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling –. Zodoende maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde zich, door het nemen van de bestreden bijlage 20, schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding of machtsafwending.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en naar artikel 62 van de vreemdelingenwet – bepalingen die overigens betrekking hebben op de formele en niet op de materiële motiveringsplicht –, dient erop gewezen te worden dat voormelde bepalingen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden bijlage 20 op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan

waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens (met name in het vierde middel) de schending aanvoert.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...).”

In casu werd de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie geweigerd, omdat de gemachtigde oordeelde dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarde van artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In dit verband wordt aangegeven dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen, dat uit de voorgelegde stukken immers blijkt dat hij inkomsten heeft uit zijn zelfstandige beroepsactiviteit, maar dat deze documenten niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen, aangezien uit de beschikbare informatie niet blijkt *“of deze uitbetaalde bedragen nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen (sociale lasten, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken”*. Tevens wordt gesteld dat bovendien, gelet dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de zelfstandige activiteit van betrokkene zeer recent (zijnde op 28 november 2014) werd opgestart, en op het ontbreken van bijkomende officiële documenten waaruit blijkt of de zelfstandige activiteit voldoende inkomsten genereert om de referentiepersoon daadwerkelijk maandelijks deze som uit te betalen, ook de stabiliteit en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen niet afdoende bewezen zijn, en dat het aan de verzoekende partij toekomt haar aanvraag te actualiseren.

Daar waar de verzoekende partij in het kader van het tweede middel stelt dat de invulling van de wettelijke vereisten zeer restrictief werden beoordeeld zonder acht te slaan op de feitelijke en juridische moeilijkheden om het bewijs van een relatie voor te leggen, wijst de Raad erop dat, zoals uit het bovenstaande blijkt, de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet steunt op het niet hebben voorgelegd van *“het bewijs van een relatie”*, maar wel op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde inzake stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband mist dan ook feitelijke grondslag.

In het vierde middel verwijst de verzoekende partij naar het arbeidscontract dat zij afsloot waaruit zij een maandelijks arbeidsinkomen genereert en verwijst zij naar de documenten die als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden voorgelegd, met name de akte van oprichting en statuten van de vennootschap waarvan de referentiepersoon medeoprichter en aandeelhouder is, en

een historiek van financiële transacties met ontvangen vergoedingen aan loon van die vennootschap. Zij erkent dat de referentiepersoon zelfstandige is en kwartaalbijdragen aan sociale lasten moet betalen, maar dat als beginnende zelfstandige (eerste jaar) deze bijdragen het wettelijk minimum per kwartaal bedragen. De verzoekende partij meent dat de referentiepersoon aldus nog een afdoende netto-inkomen overhoudt en stelt dat deze ook aandelen in de vennootschap in kwestie heeft en er in de loop van 2016 ook een eerste dividenduitkering zal gebeuren. Vervolgens zet de verzoekende partij uiteen waarom geen aanslagbiljet werd voorgelegd. Zij wijst ten slotte op de thans bij het verzoekschrift voorgelegde aanvullende overzichten van ontvangen vergoedingen van de vennootschap en geeft aan dat de jaarrekening van de jonge vennootschap, die nog niet kon worden voorgelegd, in de loop van de procedure wel zal worden meegedeeld.

Daar waar de verzoekende partij stukken toevoegt aan het verzoekschrift en aankondigt nog stukken te zullen meedelen in de loop van de procedure, dient te worden vastgesteld dat deze stukken slechts voor het eerst in het kader van voorliggend beroep werden voorgelegd of aangekondigd. Zodoende kan de gemachtigde niet verweten worden ermee geen rekening te hebben gehouden of omtrent deze stukken niet te hebben gemotiveerd. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde of aangekondigde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. In deze mate kan de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk maken.

In de mate dat de verzoekende partij een betoog voert met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat zij niet betwist dat zij slechts de in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden opgesomde en geen verdere documenten heeft neergelegd en dat zij ook de aangaande deze documenten gemaakte vaststellingen niet betwist. Dat zij thans een betoog voert over welke kwartaalbijdragen aan sociale lasten zij zal moeten betalen – volgens haar het wettelijk minimum per kwartaal – doet geen afbreuk aan het feit dat zij in dit verband geen stukken heeft voorgelegd. Op andere mogelijke inhoudingen – in de bestreden bijlage 20 wordt immers slechts verwezen naar “*sociale lasten*” bij wijze van voorbeeld – gaat de verzoekende partij zelfs in het geheel niet in. Zodoende kan de verzoekende partij met dit betoog geen afbreuk doen aan de motivering van de gemachtigde dat de voorgelegde documenten niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen, aangezien niet blijkt of bij deze uitbetaalde bedragen al dan niet rekening werd gehouden met alle inhoudingen. Ook door te verwijzen naar toekomstige dividenduitkeringen, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de motivering aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Niet alleen beperkt zij zich in dit verband immers tot een loutere bewering, bovendien geeft zij zelf aan dat deze dividenduitkering nog moet plaatsvinden. Daarnaast kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag ook in het geheel geen documenten heeft voorgelegd met betrekking tot enige geplande dividenduitkering in 2016.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet afdoende, onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of met miskenning van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou zijn gemotiveerd. Een schending van de plicht afdoende te motiveren, van de materiële motiveringsplicht en van voormeld artikel 40ter wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast voert de verzoekende partij in het kader van het eerste en tweede middel aan dat zij nooit werd uitgenodigd om haar aanvraag te actualiseren. In het tweede middel voegt zij hieraan toe dat de gemachtigde “*dit*” eenvoudig kon hebben gemeld en dat zij bijkomende gegevens zou hebben verschaft.

De Raad wijst erop dat een bestuur zich, gelet op zijn zorgvuldigheidsplicht, op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Het is aan de verzoekende partij om, wanneer zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indient, in het kader van deze aanvraag de nodige documenten voor te leggen om aan te tonen dat zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De Raad wijst in dit verband erop dat in voormelde bijlage 19ter van 5 juni 2015 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij

binnen de drie maanden, dus ten laatste op 5 september 2015 de volgende documenten diende over te leggen: *“inkomsten Belg laatste 3 maand + attest mutualiteit”*. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welke bijkomende gegevens zij zou hebben verschaft, mocht zij uitgenodigd zijn geweest haar aanvraag te actualiseren, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet uiteenzet op grond waarvan zij meent dat de gemachtigde haar had moeten uitnodigen haar aanvraag te actualiseren. Op de gemachtigde rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaten. Er dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie met alle nodige gegevens en stukken te onderbouwen. De verzoekende partij kan derhalve niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om afdoende te bewijzen dat de referentiepersoon over de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste bestaansmiddelen beschikt. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat de gemachtigde kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door haar niet uit te nodigen haar aanvraag te actualiseren, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel in dit verband niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het eerste middel, tweede en vierde middel zijn ongegrond.

3.2.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster leeft en woont reeds ruim 20 maanden samen met de heer H(...) J(...). (stuk 4) Beiden werken en zijn aangesloten bij een ziekenfonds. (stuk 8)

Dat de wettelijke samenwoning van verzoekende partij met de heer H(...) J(...) gebaseerd is op een stabiele relatie en verzoekende partij zich beroept op art. 8 E.V.R.M. dat het privé-, familie-, en gezinsleven beschermt.

Dat art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat : (...)

Wanneer een risico van schending van het aspect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie-en gezinsleven dient men zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. (cfr. EHRM, 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25 ; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34 ; EHRM, 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (cfr. EHRM, 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150)

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. (EHRM, 16 december 1992, Niemitz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Ten dezen liggen voldoende bewijzen voor dat verzoekende partij een familie- en gezinsleven heeft met de heer H(...) J(...) zoals o.a. blijkt uit de aan verweerster overgemaakte stukken naar aanleiding van de eerste aanvraag tot gezinshereniging dd. 06/05/2014."

3.2.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich voornamelijk beperkt tot een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM. Hiermee toont zij echter niet aan op welke manier de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voormeld artikel 8 *in concreto* zouden schenden. Daar waar de verzoekende partij toch enkele concrete elementen aanvoert, met name dat zij reeds ruim twintig maanden samenwoont met haar partner, en dat zij beiden werken en aangesloten zijn bij het ziekenfonds, en zij stelt dat "*ten dezen*" voldoende bewijzen voorliggen dat zij een familie- en gezinsleven met deze partner heeft, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden bijlage 20 geenszins wordt betwist dat sprake is van een familie- en gezinsleven. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is immers niet gestoeld op de vaststelling dat de verzoekende partij niet zou aangetoond hebben een duurzame en stabiele relatie met haar partner te onderhouden, maar heeft betrekking op het feit dat de in artikel 40ter gestelde voorwaarde aangaande bestaansmiddelen niet is vervuld. Met haar betoog dat wel degelijk bewijzen voorliggen dat zij een familie- en gezinsleven heeft, maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de bestreden bijlage 20 artikel 8 van het EVRM zou schenden. Op welke manier de bestreden bijlage 20 een schending van het privéleven in de zin van voormeld artikel 8 zou uitmaken, zet de verzoekende partij in het geheel niet uiteen.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE